

Este credința darul lui Dumnezeu?

"Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință, și **aceasta** nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni "(Efeseni 2:8-9).

De secole, comentatorii Bibliei au opinii diferite cu privire la înțelesul exact al pronumelui relativ "aceasta" în Efeseni 2:8. "Aceasta" (gr. touto) se referă la credință, așa cum mulți au arătat (de exemplu, Augustin, Ioan Gură de Aur, etc.), sau, "aceasta" se referă la mântuire? Este credința "darul lui Dumnezeu", sau acest dar este mântuirea prin har, prin credință?

Este adevărat că printr-o citire pripită a Efeseni 2:8, poate părea că pronumele relativ "aceasta" are ca antecedent gramatical, credința. Aceia care cred că credința este un dar (impunerea miraculoasă) de la Dumnezeu, de multe ori subliniază faptul că, în acest verset "credință" este cel mai apropiat cuvânt de antecedentul gramatical "aceasta" ("Căci prin har ați fost mântuiți, prin **credință**, și **aceasta** nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu"). Cu toate acestea, atunci când se examinează Efeseni 2:8, în limba în care a fost scris inițial (greaca koine), el va constata că pronumele "aceasta" (gr. touto) este de gen neutru, în timp ce cuvântul "credință" (gr. pistis) este feminin. Având în vedere că regula generală în gramatica limbii grecești (comuna sau koine) este ca genul și numărul unui pronume relativ să fie la fel ca și antecedentul.

Un Creștin este obligat să studieze contextul pasajului în discuție cu scopul de a determina la ce se referă pronumele relativ "aceasta". Contextul general al primelor trei capitole din Efeseni este mântuirea omului, în Hristos.

"În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor" (1: 7).

"Moștenirea" cerească se găsește în Hristos (1:11).

După ce au crezut în vestea cea bună a mântuirii prin Hristos, efesenii au fost "pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței" (1:13).

Păcătoșii sunt aduși "la viață împreună cu Hristos" și mântuiți "prin har" (2:5).

Păcătoșii sunt apropiați de Dumnezeu "prin sângele lui Hristos" (2:13).

Pavel a devenit un slujitor al lui Hristos, "după darul harului lui Dumnezeu, ... prin lucrarea puterii Lui" (3:7).

Contextul general al primelor trei capitole din Efeseni are ca temă mântuirea, iar contextul imediat al Efeseni 2:8-9 este mântuirea, nu credința. Aceste două versete ne arată în detaliu modul în care o persoană este mântuită, nu modul în care o persoană crede.

Mântuirea este prin har.

Mântuirea este prin credință.

Mântuirea nu este de la voi.

Mântuirea este darul lui Dumnezeu.

Mântuirea nu este prin fapte.

Pavel nu a intenționat să facă o expunere a credinței în scrisoarea sa către Efeseni. Mântuirea a fost în centrul atenției lui. Credința este menționată ca fiind modul prin care este acceptată mântuirea. Mântuirea este prin credință. La fel cum apa ajunge într-o casă, printr-o conductă, un păcătos primește mântuirea prin credința care se supune. Ideea principală a mesajului lui

Pavel din Efeseni 2:8-9 este mântuirea ("un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică" – cf. Ioan 4:14), nu modul de mântuire.

Credința nu este un dar direct dat de Dumnezeu unora iar altora nu. Mai degrabă, așa cum Pavel a scris bisericii din Roma, "credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu" (Romani 10:17). Credința în Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, se găsește numai în cei care mai întâi au auzit Cuvântul lui Dumnezeu și apoi au crezut (cf. Ioan 20:31).

Suntem mântuiți "doar" prin credință?

Doctrina aceasta este în mod frecvent predicată în lume, anume că o persoană este mântuită chiar în momentul în care el/ea crede în Isus Hristos, astfel el/ea este mântuit(ă) "doar" prin credință. Una din cărțile Noului Testament, epistola lui Iacov, are multe de spus pe tema credinței și a faptelor. De exemplu: "Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.", Iacov 2:17.

Oamenii confundă faptele bune ale Evangheliei, pe care Biblia le definește în mod clar ca fiind esențiale, cu faptele Legii lui Moise, sau lucrările meritorii ale oamenilor într-un efort de a câștiga mântuirea.

Biblia nu ne învață că oamenii sunt mântuiți prin faptele Legii Vechiului Testament, Legea lui Moise, căci citim în Romani capitolul 3, versetul 20, "căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii...". Din Coloseni capitolul 2, versetul 14, aflăm că legea lui Moise a fost "pironită" pe crucea lui Hristos și astfel ea nu mai are autoritate asupra nimănui (Romani 7:4, 6). Știm că singura speranță de salvare pentru întreaga omenire este Evanghelia lui Hristos (Romani 1:16-17). Noi nu ne propunem să fim mântuiți prin faptele Legii, ci prin faptele credinței și osteneala iubirii în ascultare față de Hristos.

În timp ce Biblia spune: "... nimeni nu va fi socotit neprihănit ... prin faptele Legii ...", de asemenea, ea spune în Iacov capitolul 2, versetul 24: "Vedeți, dar, că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință." "Aceste lucrări nu trebuie să fie faptele legii, ci sunt faptele credinței revelate în Evanghelia lui Hristos. Legea lui Moise este moartă și lucrările ei nu înseamnă nimic astăzi, însă lucrările Evangheliei înseamnă mult.

O persoană este salvată prin sângele lui Hristos, prin harul lui Dumnezeu. El nu este salvat numai prin credință, ci și prin ascultarea de poruncile lui Hristos. Isus a devenit "...pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice...", Evrei 5:9. Acest lucru nu înseamnă că sufletul care ascultă câștigă sau merită mântuirea, dar el se califică pentru mila și harul Domnului, care potrivit cu îndurarea Lui ne salvează "prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt", Tit 3:5.

Biblia ne arată clar în acest pasaj (Tit 3:5) că noi suntem mântuiți prin spălarea nașterii din nou (sau botez) și înnoirea făcută de Duhul Sfânt, nu prin faptele neprihănirii pe care noi le-am făcut. Cu toate acestea dacă nu ne supunem neprihănirii lui Dumnezeu în ascultare față de Cuvântul său, nu putem fi mântuiți.

Aici este de reținut un lucru foarte important: Niciodată în nici o dispensație a istoriei omenirii Dumnezeu nu a salvat un om "doar" prin credință. Dumnezeu a cerut întotdeauna credință și ascultare. Nici o altă formulă pentru mântuire nu a existat vreodată, nici nu va fi. Isus a spus: "Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit", Marcu 16:16. Este credință plus ascultare. Acesta

este întruchiparea principiului sub care Dumnezeu a lucrat întotdeauna pentru mântuirea omului. Este o gravă eroare ca să ne așteptăm ca El să facă o excepție de la regula acum și să salveze pe cineva "doar" prin credință fără faptele credinței.

Planul de mântuire al lui Dumnezeu:

PARTEA LUI DUMNEZEU

1. Marea iubire a lui Dumnezeu pentru om (Ioan 3:16)
2. El L-a dat pe Fiul Său, Isus Hristos, ca Mântuitor (Luca 19:10)
3. A trimis Duhul Sfânt ca un ghid (Ioan 16:13)
4. A dat Evanghelia ca "putere" de a mântui (Romani 1:16)
5. A oferit ispășire prin sângele lui Hristos (Romani 5:9)

PARTEA OMULUI

1. Ascultă Evanghelia (Romani 10:17, Ioan 8:32)
2. Crede Evanghelia (Evrei 11:6, John 20:31)
3. Pocăiește-te de păcatele trecutului (Luca 13:3, Fapte 17:30)
4. Mărturisește-ți credința în Isus Hristos (Romani 10:10, Matei 10:32)
5. Fi botezat (Galateni 3:27, Marcu 16:16, Fapte 2:38)
6. Fi credincios până la moarte (Apocalipsa 2:10)

Dumnezeu și-a făcut parte Lui; tu ți-o vei face pe a ta?